FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Philippa Perry

Terapeuta care elucidează crima

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Crețu Rodica

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERRY, PHILIPPA
Terapeuta care elucidează crima / Philippa Perry ; trad. din limba engleză de Alexandra Fusoi. - Bucureşti : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3406-9

I. Fusoi, Alexandra (trad.)

821.111

Titlul original: Shrink Solves Murder
Autor: Philippa Perry

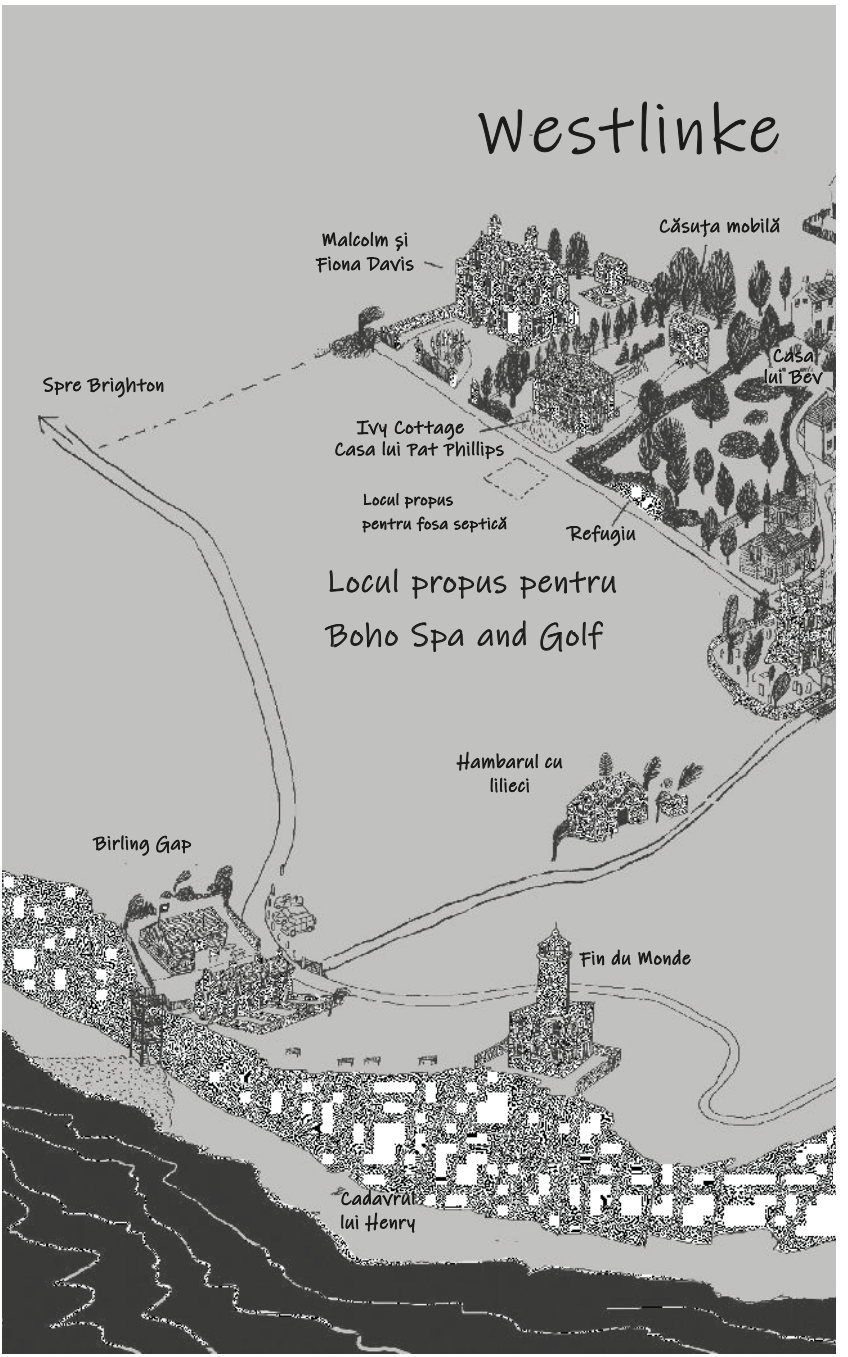
Copyright © Philippa Perry, 2026
First published as Shrink Solves Murder in 2026 by Hutchinson Heinemann, an imprint of Cornerstone.
Cornerstone is part of the Penguin Random House group of companies.

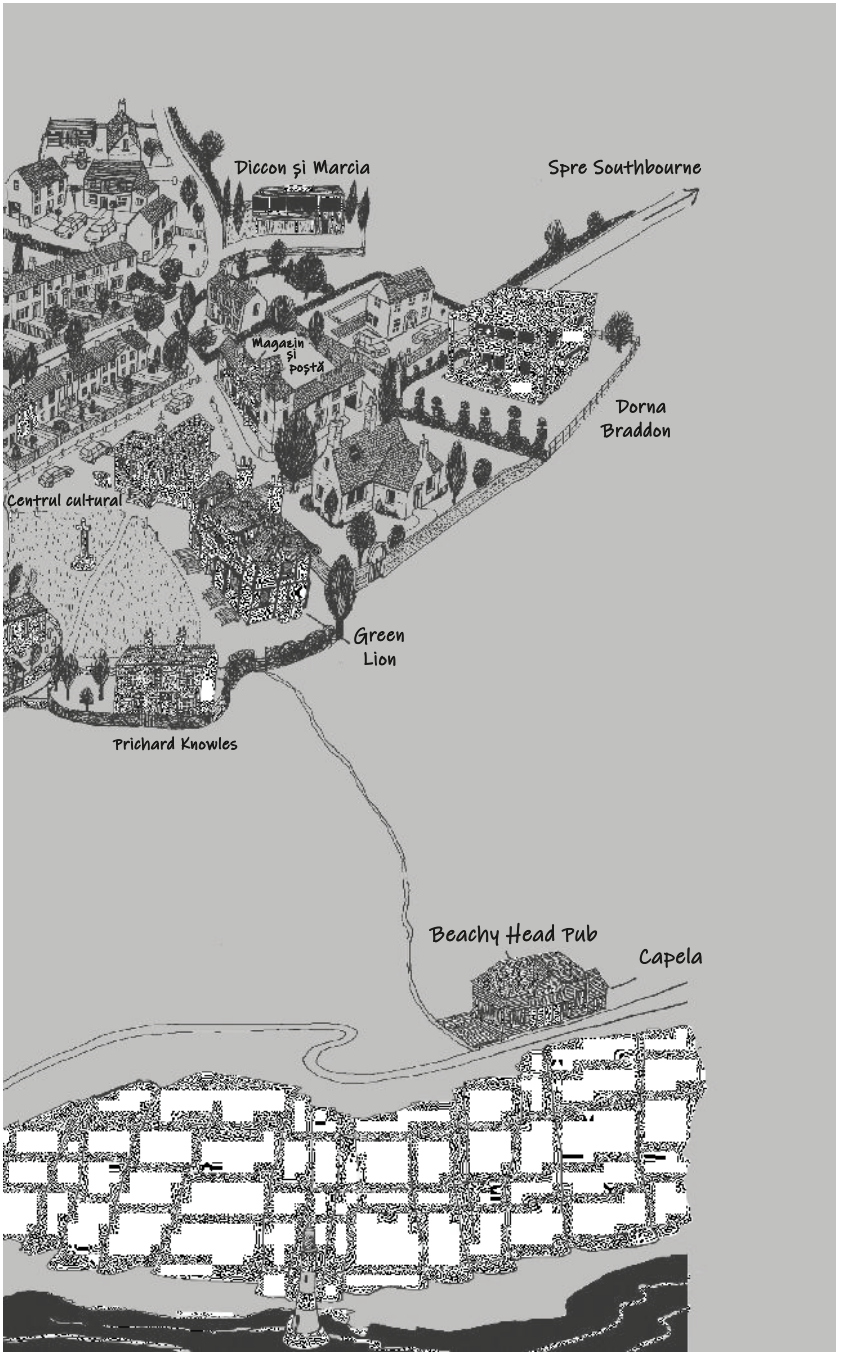
Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-3406-9

Pentru adevărații Dorna Braddon și Prichard Knowles;
știu ei cine sunt.

Westlinke
Malcolm și
Fiona Davis
Căsuța mobilă
Casa
lui Bev
Spre Brighton
Ivy Cottage
Casa lui Pat Phillips
Locul propus
pentru fosa septică
Refugiu
Locul propus pentru
Boho Spa and Golf
Hambarul cu
lilieci
Birling Gap
Fin du Monde
Cadavrul
lui Henry

Diccon şi Marcia
Spre Southbourne
Magazin şi poştă
Dorna Braddon
Centrul cultural
Green Lion
Prichard Knowles
Beachy Head Pub
Capela

Prolog

— Nu vă duceți așa aproape de margine! a strigat Patricia Phillips la turiștii coreeni care păreau să facă poze de nuntă pe marginea stâncilor Seven Sisters. Roca aia se sfărâmă. Nu merită să mori pentru așa ceva. Veniți înapoi!

Și-a pus mâinile în șolduri și a așteptat. Turiștii s-au uitat la ea fără să înțeleagă, apoi au continuat să pozeze insignifiant de departe de marginea de calcar alb. Scoțând zgomotos aerul din plămâni, Patricia s-a răsucit pe călcâiul bocancului ei străvechi și a luat-o spre casă, pe cărarea care traversa Downs.

— Nu trece zi de la Dumnezeu! a mormăit, strângându-și impermeabilul călduros pe lângă trup. Nu trece zi de la Dumnezeu și tot n-ascultă nimeni!

A ridicat privirile.

— Ține câinele ăla în lesă! s-a răstit la o femeie care-și lăsase labradorul negru liber pe izlazul oilor.

S-a ales cu altă privire goală. Câinele a țopăit spre turmă, iar oile au luat-o la fugă spre faleză.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! a mormăit Pat.

Apoi, cu toată autoritatea de care era în stare, a strigat:

— Șezi!

Din fericire, câinele i-a acordat mai multă atenție decât îi acordase oricine altcineva în dimineața aia.

— N-a mai alergat niciodată oile, a început stăpâna labradorului, o femeie scundă, cu părul roșcat tuns scurt. De obicei, e bine-cres…

— Lesă!

A fost tot ce-a reușit Patricia să strige, în timp ce dădea din mână. *Nu mai pot să dau vina pe menopauză pentru furia pe care o simt*, și-a zis, chiar când a simțit un junghi ascuțit în șold. A tresărit. Fie și numai durerea putea să-i justifice dispoziția, chiar și dacă n-ar fi fost exacerbată de idioți.

Vântul s-a întețit când a trecut de creasta dealului și s-a îndreptat cu pași mari spre căsuța ei. Întotdeauna bătea vântul aici; iarba era culcată, iar păduceii bătrâni și grozama erau veșnic aplecate, lovite și strivite de vântul care bătea mereu din aceeași direcție. Și-a strâns mai bine impermeabilul, regretând că a rămas în apă mai mult ca de obicei. Îi intrase frigul în oase în Canalul Mânecii. Era de părere că nimeni nu poate să intre în mare și să iasă prostdispus, dacă nu cumva are nevoie de o operație de înlocuire a șoldului și e prea căpos să recunoască.

A ocolit portița de lemn pentru excursioniști de la marginea grilajului pentru vite și a luat-o direct peste barele metalice. Când a cotit spre căsuța ei din cărămidă și cremene, care data din secolul al XVIII-lea, a rămas blocată. Nu iar! Nu trecea zi de la Dumnezeu! Altă mașină parcată pe bordura de iarbă. Chiar în fața pragului ei. Era cât pe ce să urle „Afară de pe pământul meu!“, ca un fermier roșu la față, când o femeie și un polițist solid

au coborât din Fordul Focus. A tras adânc aer în piept și redus nivelul la un:

— Pot să vă ajut cu ceva? de o politețe înghețată.

— Doctor Phillips? a întrebat femeia, fluturând o legitimație. Putem să intrăm?

Capitolul 1

— Sunt detectivul-sergent Amanda Stevens, iar el e colegul meu, agentul Barry Footer, a spus femeia, atingându-și ușor cocul castaniu impecabil de la ceafă. Nu vrem să vă reținem prea mult.

Polițiștii au venit în urma lui Pat, care a intrat pe poarta de lemn și a luat-o pe poteca din grădină. Au privit-o cum s-a aplecat, a ridicat un ghiveci din dreapta ușii galben-aprins și a scos o cheie ascunsă cu viclenie, după care a descuiat. I-a condus în bucătărie.

Pe geam intra soarele, radioul era pornit, vasele de la micul-dejun erau încă în chiuvetă, iar măsuța rotundă de pin din mijlocul încăperii era plină de dosare și hârtii. Lângă o cană cu cafea rece erau careul de cuvinte încrucișate din *Times*, un *Financial Times* cu acțiuni și prețuri subliniate și o broșură cu sudoku hărtănită deasupra. O pisică alb cu negru a ridicat capul de pe perna scaunului și s-a uitat la nou-veniți. A căscat, s-a întins și s-a așezat la loc, în mod evident neimpresionată.

— Ceai? Cafea? Fursecuri? a întrebat Pat, închizând radioul.

— Niște fursecuri ar merge, a răspuns agentul Footer, frecându-și mâinile nerăbdător.

Detectivul-sergent Stevens i-a aruncat o privire, ridicând din sprâncenele desenate cu creionul.

— Putem să vă punem câteva întrebări, doctore? a început ea, trăgându-și scaunul cu pisica.

Mâța a rămas pe loc și a scos un hâsâit de avertizare.

— E un subiect delicat. Așa că poate o cană de ceai ar putea fi de ajutor.

La ce putea să ajute ceaiul? Pat s-a întors și a dat drumul la ceainic. S-a uitat în spate și a văzut-o pe Stevens încercând să împingă pisica de pe scaun, dar aceasta rezista ferm.

— N-aș încerca să-l mut, a avertizat-o. Mușcă mai rău decât latră.

— Deci sunteți psihoterapeută, a spus Stevens, prefăcându-se că nu aude sfatul.

Și-a tras un taburet de sub masă, s-a așezat și i-a făcut semn din cap lui Footer, care s-a așezat și el imediat lângă ea.

— Da, a răspuns Pat.

— Bun, a zis Stevens, uitându-se prin bucătărie.

Privirea i s-a mutat de la șirul de căni ciobite desperecheate care atârnau în cuie sub dulapurile de lemn alb spre colecția de oale portocalii preistorice Le Creuset de pe frigider, violeta africană semimoartă de pe pervazul din spatele chiuvetei și panoul de plută supraîncărcat cu poze cu marginile răsucite, fluturași, bilete și brățări de la nenumărate piese și concerte.

— Sunteți aici de mult?

Exagera cu conversația de complezență. Pat i-a urmărit privirile prin încăpere. Ce căuta femeia asta? Ce voia de la ea? Urma s-o aresteze?

— Opt, zece ani, cam așa ceva.

— Și v-ați mutat de la Londra în South Downs, în Westlinke?

— Așa e.

— Stați singură?

— Stau cu Dave.

— Soțul? Fiul?

— Motanul.

Detectivul-sergent Stevens a dat scurt din cap spre agentul Footer. Scria tot?

— Dave, a repetat el. Motanul. Deci ziceați că stați aici de opt sau zece ani?

Obrajii dolofani i s-au înroșit când a ridicat privirea spre Pat, cu creionul scurt deasupra carnețelului negru.

— Nouă ani și două luni, a spus Pat, urmărindu-l cum scrie. Și trei zile, a adăugat, pentru orice eventualitate.

— Trei? a întrebat Footer și a ridicat privirea.

— Trei, a confirmat ea.

— Și aici aveți cabinetul? a întrebat Stevens, arătând spre hârtiile de pe masă.

— Ah, nu. Biroul e în căsuța mobilă din grădină.

A arătat din cap spre fereastră.

— Acolo primesc clienții. N-aș vrea să-i aduc aici.

— Nu, a râs scurt Stevens. Îmi dau seama!

— Dar în ultima vreme consultațiile sunt mai mult pe Zoom.

Pat făcea tot ce putea să fie amabilă și calmă, adică exact invers decât stilul abrupt și neinteresat al lui Stevens.

— De multe ori, așa preferă lumea. Zoom adică. Oamenii nu vor să iasă din casă.

— Da, da, sigur, a zis Stevens zâmbind vag.

— În felul ăsta, pot să văd mai mulți clienți, a adăugat Pat.

— Și așa ajungem la următoarea întrebare.

Detectivul-sergent Stevens a făcut o pauză, cu expresia brusc foarte serioasă.

— Cunoașteți un domn Henry Clayton?

În bucătărie s-a lăsat o clipă tăcerea. Ibricul a început să fiarbă și apoi a scos un clinchet.

Pat a turnat apă fierbinte peste pliculețele de ceai, uitându-se fix la lichidul care se înnegrea.

— Henry Clayton? Mă tem că sunt limitată de codul etic. Nu pot să vă spun.

S-a uitat spre ceasul rotund de alamă de pe perete. Trebuia să vină la ora 15.

— Ah, bine. Sigur că știm că-l cunoașteți, cel puțin profesional.

Detectivul-sergent Stevens a oftat înainte să-și dreagă glasul, cu privirea ațintită acum asupra lui Pat.

— Am niște vești proaste. Poate vreți să vă așezați.

— Sunt în regulă, a răspuns Pat.

— Păi… Îmi pare rău să vă spun că azi-dimineață a fost găsit cadavrul domnului Clayton, adus de valuri pe plajă. Pe pietrișul de sub Birling Gap, mai precis. Bănuiala este că s-a sinucis.

— Nu! a exclamat Pat, ridicând vocea.

A împins câte o cană de ceai spre fiecare.

— Lapte? Zahăr?

— Da, vă rog, a spus agentul Footer. Ambele.

— Nu, n-are cum.

Codul ei etic fusese uitat de-acum.

— Am un simț pentru lucruri de felul ăsta. Nu l-am considerat pe Henry un pericol pentru el sau pentru alții.

— Și de ce spuneți așa? a întrebat Stevens, cu tonul la limita condescendenței. Nu e genul?

— Gen nu e cuvântul potrivit, a răspuns Pat, luând o cutie de tablă cu fursecuri de lângă colecția de oale Le Creuset de pe frigider.

Capacul era lipicios, plin de grăsime și praf, iar data de expirare era din deceniul trecut, dar tot a deschis cutia.

— Toți avem potențialul să ne sinucidem.

— Moarte prin sinucidere, a corectat-o Stevens.

— Să ne luăm viața, da, dar depinde de starea de spirit. Nu există un tip propriu-zis. Doar că toți suntem capabili de acte enorme de bravură, dragoste și sacrificiu. Însă Henry... domnul Clayton... nu avea ideație suicidară. Nu a exprimat niciun gând despre sinucidere.

— Dar făcea terapie, nu?

Stevens și-a înclinat capul ca să-și exprime compasiunea.

— Deci avea probleme de sănătate mintală?

Pat a văzut-o cum punea în ghilimele micuțe cuvintele „sănătate mintală", cu unghiile ei lungi roz-deschis.

— Asta nu înseamnă că voia să se sinucidă.

— Să moară prin sinucidere, a corectat-o din nou Stevens.

Pat și-a mușcat limba și s-a uitat la mâna cu gropițe a agentului Footer, care intra și ieșea din cutia lipicioasă, evident fără să observe sau să-i pese că fursecurile pe care le înfuleca era jilăvite și miroseau foarte evident a stătut. În fundal, vocea detectivului-sergent Stevens povestea că-l găsiseră pe Henry la piciorul falezei, zăcând pe spate, cu picioarele în apă și cu valurile venind peste el. Fusese găsit în dimineața aceea, în jurul orei 8, de niște joggeri de la Westlinke Running Club, care trec pe-acolo

în fiecare zi, cam la aceeași oră. Nu prea existau bănuieli că ar fi fost o mână criminală, pentru că era Birling Gap și era foarte aproape de locul popular pentru sinucigași de la Beachy Head. Henry Clayton nu era de pe-aici, așa că era evident că se dusese la Seven Sisters ca să se sinucidă în noaptea de duminică, 19 aprilie, undeva între ora fluxului și a refluxului.

Pat asculta tot mai iritată și frustrată. Nu că Henry i-ar fi fost prieten, evident. Era un client cu care nici nu lucrase prea multă vreme. Șase, șapte săptămâni, poate; trebuia să se uite în agenda de programări. Dar era un bărbat tânăr, la 30 și ceva de ani, care avea toată viața înainte. Era fermecător, arăta bine, era un băiat drăguț. Începuse s-o irite prezența detectivului-sergent Stevens în bucătăria ei.

A tras adânc aer în piept și a încercat să rămână impasibilă. Stevens avea probabil în jur de 35 de ani și dădea pe dinafară de eficiență și păr proaspăt spălat. Răspândea un parfum floral dulceag, greu, de adolescentă. Era fardată, cu genele întoarse, puțin contur tip Kardashian pe nas și pe obraji, genul care voia să arate întotdeauna cât de bine poate. Când și-a luat cana de ceai, pe degetul inelar i-a sclipit un diamant mic. Părea puțin trist de unul singur, fără verighetă. Pat era convinsă că stătea acolo de ceva vreme.

— De unde ați știut că era clientul meu? a întrerupt-o ea pe Stevens în mijlocul explicației.

— Am găsit cartea dumneavoastră de vizită în portofelul lui, cu data de azi și ora 15 scrise pe spate, a răspuns agentul Footer.

Vârful limbii i-a ieșit printre buzele moi în timp ce răsfoia grăbit prin carnețel.

— Mai erau și alte numere mâzgălite acolo, dar le-am încercat și s-a dovedit că erau șoferi de taxi.

— Ce nu înțeleg e de ce era deja aici, a spus Pat. Ar fi trebuit să vină de la Londra pe la prânz și apoi să ia un taxi până aici. Până acum am avut toate ședințele pe Zoom, dar de data asta voia să ne vedem față în față.

— Serios? a întrebat Stevens și a dat din cap cu înțeles spre Footer. Interesant. De ce credeți că voia să vă vedeți?

— Păi, fără să intru prea mult în detalii, avea probleme în relația romantică. Și era îngrijorat de intimitate. Credea că o ședință față în față ar fi fost mai sigură.

— Deci era paranoic? a întrebat insinuant Stevens, cu o urmă de triumf în glas.

— Nu! a răspuns tăios Pat. Voia doar să vină personal. Nu e ceva neobișnuit; de fapt, înainte de pandemie era ceva obișnuit să vezi oamenii în carne și oase.

— Poate că s-a răzgândit; poate s-a hotărât să se ducă direct la faleză. Poate că era copleșit, nu credeți? Doborât?

— Nu, nu cred. Cum am spus, nu era în genul ăsta de stare de spirit.

— Bun.

Detectivul-sergent Stevens a ridicat din umeri și și-a atins din nou cocul.

— Probabil că nu v-a spus care erau intențiile lui reale. Poate că nu v-ați dat seama. Poate, profesional…

Cuvintele i s-au stins pe buze.

Pat s-a uitat la ea cu o expresie intenționat lipsită de orice emoție. Părul cenușiu tuns bob, plin de apă de mare și bătut de vânt, era ridicat în toate părțile, dar privirea nu ezita deloc. A avut grijă să fie așa. În bucătărie se așternuse liniștea; nu se auzea decât ceasul de pe perete ticăind încet.

Detectivul-sergent Stevens a zâmbit ușor.

— Păi, hmm, poate că dumneavoastră…

— Ca să fie clar. Există anumite indicii pentru persoanele care prezintă riscul să-și ia viața, a spus Pat cu glas calm și cuvinte măsurate. Energie redusă, stimă de sine scăzută, o voce interioară critică, dură, care persistă.

— Poate că așa o fi, dar lucrurile se schimbă, nu? a ripostat Stevens. Discuta cu cineva pentru problemele lui de sănătate mintală — cu dumneavoastră. Și era în grupul de vârstă corespunzător pentru moartea prin sinucidere. Între 30 și 44 de ani. Bărbat. Se încadrează în toate statisticile. Avem anual 25 până la 40 de decese prin sinucidere în zonă, așa că suntem obișnuiți cu lucrurile astea. Cum puteți fi sigură că nu se încadrează în statistică?

— Oamenii nu sunt statistici, a răspuns Pat, tot mai exasperată.

S-a aplecat și s-a lăsat prea tare pe șold. A simțit un junghi pe tot piciorul drept și a tras brusc aer în piept.

— Nu se încadrează în niște categorii ordonate. Fiecare este o persoană diferită.

— Puteți spune și așa, a replicat detectivul-sergent Stevens, râzând ușor. Dar până la urmă tot statistici suntem.

— Motivul pentru care cred că nu avea gânduri de sinucidere e că l-am întrebat, a zis Pat, punându-și ambele mâini pe masă. E una dintre primele întrebări pe care le pui imediat ce vine un client. Sau cel puțin eu așa fac. Și fac și un istoric complet. Există indicii care arată potențialul cuiva de a-și face rău, iar Henry nu prezenta niciunul.

— Ce indicii? a întrebat agentul Footer.

— Nicio tentativă anterioară de sinucidere, nicio dorință de evadare. Scrii toate astea?

Footer a încuviințat.

— Nu voia să se răzbune. Nu credea că altora le-ar fi mai bine dacă el ar muri. Niciun fel de gândire magică, nicio ideație de sacrificiu de sine sau sinucidere, nicio dovadă de alterare a funcției cognitive.

— Ce? au întrebat la unison Footer și Stevens.

— Niciun comportament agresiv sau impulsiv, niciun semn de confuzie mentală, a continuat Pat. Nu lua droguri, nu consuma abuziv alcool și nu avea niciun istoric psihiatric și nici alte comorbidități.

— Asta-i grea, nu? a zis Stevens ridicându-se. Haide, agent Footer! Nu vrem s-o mai facem pe doamna doctor să-și piardă vremea.

S-a uitat la Pat.

— Mulțumim totuși, doamnă doctor Phillips, că ne-ați ajutat în anchetă.

— Mai vorbiți cu cineva?

— Nu, a răspuns Stevens și a clătinat din cap. Rudele au fost anunțate. Urmează o autopsie, dar o să fie ceva destul de simplu. De fapt, doar o confirmare a circumstanțelor.

— Care sunt…?

— Că Henry Clayton a murit prin sinucidere, a zis ea și a dat din cap. Nu e nevoie să ne conduceți.

Ușa bucătăriei s-a închis, urmată de poarta grădinii, apoi s-a auzit un motor pornind. Pat stătea la masă, cu mâinile strânse în față, fierbând de nervi. Era furioasă? Supărată de neglijență, de aroganță? Pur și simplu, ideea că Henry Clayton își luase viața nu părea în regulă. Nu i se părea posibil să fi mers până la capăt. Avea o rutină de îngrijire a pielii în șapte pași, pentru numele lui Dumnezeu!

Râseseră amândoi de cât de complexă era. Nu, n-ar fi vrut să-și facă rău așa. N-avea de gând să moară. S-a